

22110045

CATALAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
CATALAN A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
CATALÁN A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Wednesday 11 May 2011 (morning)
Mercredi 11 mai 2011 (matin)
Miércoles 11 de mayo de 2011 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Comenti **un** dels dos textos següents:

1.

3 febrer. Escric aquestes impressions cinc dies després dels fets; és, doncs, «una emoció recordada en la calma», però encara em dura el neguit, la darrera onada d'excitació d'aquell dia crucial, un dels més dramàtics de la meua vida. Al matí he entreobert de seguida la finestra i he vist que els soldats de la columna Líster encara no havien marxat: hi havia unes figures arrecerades a la paret de l'estable, vora el foc. L'avi ha anat al poble, amb la intenció de portar pa, però ha tornat al cap de poc i ha dit que no ha gosat anar més enllà de can Tabal, perquè se sentien molt a prop els espetecs de les metralladores. «He tingut por –deia– que m'arribés alguna bala». Tot el matí hem observat els moviments dels soldats que eren a casa i pels voltants. A cada moment ens semblava que feien preparatius de marxa: ara carregaven un matalàs a una mula, ara es posaven la motxilla... Però no, no s'han mogut. Al pati de casa s'estaven tranquil·lament asseguts vora el foc, menjaven, s'espollaven les cames. Jo era al llit, ple d'angúnia. La gent de casa m'anaven comunicant tot el que feien els soldats. El que ens neguitejava més és que s'havien amagat a la mina que travessa el turó sis presoners franquistes (que s'havien escapat d'una columna quan els traslladaven). Van poder encauar-s'hi just quan els soldats republicans arribaven ahir al pati. Va ser qüestió de segons, com en les escenes més inversemblants de les novel·les. La Sinda, en veure pujar pel cantó nord el destacament republicà, va córrer a avisar-los, ja que els fugitius encara eren a l'antic estable on passaven la nit.

A quarts de dues de la tarda van trucar a la porta: eren el comissari polític i els dos capitans que venien a escalfar-se a la cuina. Trap, trap, trap... Jo sentia des del llit el pas d'aquells homes que no seran per a mi sinó unes petjades sonores i unes veus. Han estat molta estona a casa i no s'han mogut quan la meua gent s'han posat a dinar. Però cap a les tres han trucat i un soldat ha entrat a avisar-los: els he sentits enraonar gairebé davant mateix de la meua porta. M'ha arribat distintament el mot «Viladrau». Tots han marxat de seguida i l'únic que s'ha acomiadat ha estat el comissari. Un moment que s'havia quedat sol a la cuina ha dit a la Josefina: Le voy a hablar con franqueza: en cuanto nos marchemos nosotros llegarán ellos.

Devien ser les quatre quan m'ha semblat sentir sota mateix de la finestra un repic de timbal. Conrad usa en les seves novel·les aquest recurs de l'ambigüitat de les sensacions que triguen una mica a definir-se. M'ha costat bastant de reconèixer que aquell tac-tac-tac greu era l'espetegar d'una metralladora. Quan me n'he adonat m'he vestit de seguida i he anat al menjador. Em sentia molt feble; les cames a penes em duïen. He fet posar la gent als angles del menjador, mentre a fora, en indrets diferents, augmentava l'espetec de les metralladores. Evidentment, era que els soldats republicans dels voltants de casa veïen les tropes franquistes prop del poble. La batalla ha continuat, amb breus intervals de calma. Tot d'una s'ha sentit clarament el bronzir d'un avió i he decidit que tothom baixés a l'antiga cova de can Bofill, cavada a la gresa. Hi hem entrat amb una espelma i jo portava un pic i una pala. Els nens eren vora meu: la Roser volia donar-me la mà, però la Maria estava tranquil·líssima, inconscient del perill. La Núria (muller d'en Bofill i Ferro) em parlava de la conveniència d'obrir el pas que comunica la mina de la casa amb la més llarga, que travessa tot el turó dels Sis Avets. No gosàvem fer-ho, per si els sis presoners fugitius hi fossin. Però m'he decidit, a la fi, i he donat un cop de picot a l'envà. En aquell moment ve, esveradíssima, la Josefina i diu: «No! No ho feu! Tots s'han girat a mirar cap aquí». Efectivament: en sentir el cop sec del picot sobre els maons, els soldats que eren al pati s'han girat vivament cap a la mina. Naturalment, he desistit d'obrir el pas d'una mina a l'altra. A més, les dones no haurien pogut utilitzar-lo perquè era massa baix, ja que en aquell tros hi havia molta runa.

- 45 Com que no se sentia cap avió, hem sortit alguns de la mina i ens estàvem al voltant del foc, a la cambra fosca i mal endreçada on hi ha la porta de la mina, dins un núvol de fum que ens feia plorar els ulls (és una llar molt deficient, que a penes s'utilitza). Hi havia, a més dels de casa, les famílies Bofill i Fornells i alguns veïns: els de cal Ferrer, el noi de can Garrofó, l'Anneta masovera. A fora persistia el tac-tac-tac de les metralladores.

Marià Manent, *El vel de Maia* (1975)

2.

Els meus jardins, que blancs. Que gèlides
les cambres. Que morta està la vida
arreu al meu voltant. Cristall de neu les sales,
i és com de gel l'alè dels cortesans.

5 Que curtes les jornades, que foscos
els topants. Que llarga la tenebra dels dies
hivernals. Els meus amics on són?
On son les belles dames? Els músics i els infants?

No pot mudar l'hivern, la voluntat del príncep?
10 No pot la seva ànsia dissoldre la gelor?
Les meves mans són mortes. Gebrats
tinc tots els dits. No puc prendre la ploma,
ni fer sonar el flautí. No puc amb la viola
els vents asserenar, ni fondre la gelada
15 amb l'arc del violí.

No puc llegir els llibres amb llum septentrional:
la meva ment es gela, talment, com el palau.
Estic morint tot sol enmig de la gebrada
i cap estel pot sostenir el meu plany.

Antoni Marí, *Un viatge d'hivern* (1989)